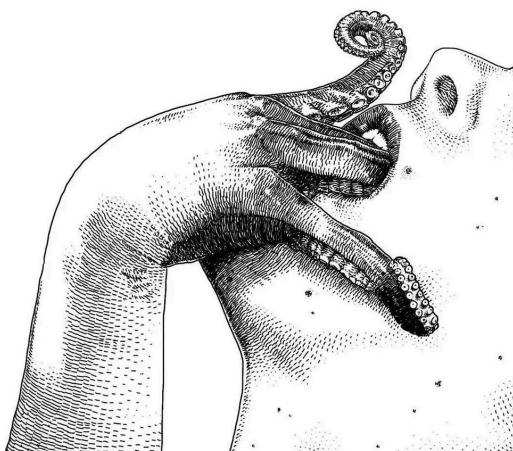
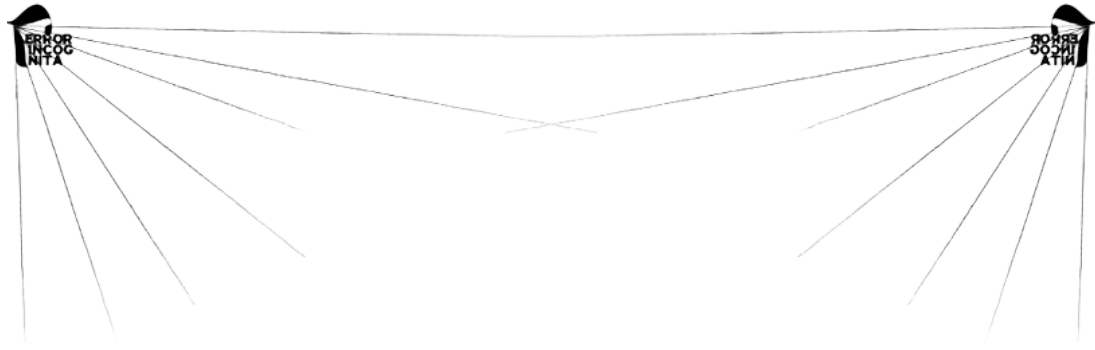

ERKOR INCOG NITA

**παρουσίαση
& ανάγνωση
της μετάφρασης**

**μέρος 1ο:
μια εισαγωγή
στην αποπλάνηση**

(δ)ιαθεματική

**ενάντια στη συναινετική πραγματικότητα • για την παράλογη εξέγερση
ενάντια στη σταθεροποιημένη ταυτότητα • για τη λιποταξία και τη διατάραξη**

//λίγα λόγια για το μεταφραστικό εγχείρημα//

Αυτό που παρουσιάζεται αποτελεί ένα coming out μιας εσωτερικής διαδικασίας, ενός μεταφραστικού εγχειρήματος που έχει ξεκινήσει από το καλοκαίρι κι έχει προκαλέσει πολυποικίλες συζητήσεις. Έχει αναμορφώσει τους συλλογικούς μας τρόπους συζήτησης και διαπραγμάτευσης τόσο καθημερινών σχέσεων -που ξετυλίζονται εντός ενός πολύμορφου φάσματος συντροφικότητας- όσο και διαπλοκών με άλλα πολιτικά πεδία αλλά και με την «επικαιρότητα», όπως αυτή αναδύεται κάθε φορά. Τι στο διάολο εννοούμε όταν λέμε «επιθυμώ» αυτό το άτομο, την τάδε δράση έναντι της Χ διαδικασίας, την δείνα (ίσως με λιγότερα δεινά) ζωή, τι είναι εν τέλει «αληθινή» επιλογή και τι «ψευδής» συνείδηση; Ποιά είναι τα όρια των εργαλείων που έχουν εισάγει τα φεμινιστικά κινήματα εντός του α/α/α χώρου και πώς εκείνος «αναπνέει» υπό το βάρος τους; Γιατί οι πολιτικές μας ώρες-ώρες να είναι τόσο αδιάφορες; Ποια είναι οι "πομποί" και ποια οι "δέκτες" των πολύμορφων δράσεων και στάσεων μας -ή μήπως δεν μπορούμε καν να εγκλωβίσουμε την πραγματικότητα που μοιραζόμαστε σε ένα επικοινωνιακό σχήμα, όντας ή έχοντας υπάρξει σαγηνευτικά ή αποπλανημένα πάντα μέσα σε κάποια σχέση (με πρόσωπα, μέρη, καταστάσεις); Όλα αυτά και άλλα τόσα, αποτελούν κάποιες από τις ερω(τημα)τικές διαδρομές που ακολουθήθηκαν, μεταφράζοντας το *terror incognita*, ένα κείμενο γραμμένο από την "Experimentation Committee", στις ηπα.

Αυτό το έντυπο είναι μια συλλογή αποσπασμάτων από το πρώτο μέρος του *terror incognita* (Ι. συναίνεση-αποπλάνηση-βία), και μοιράστηκε στα πλαίσια εκδήλωσης στον κατειλημμένο εξωστρεφή στις 30/4/2024.

I. ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΤΙΚΗ ΠΑΝΩΛΕΘΡΙΑ

Ξέρετε την ιστορία.

Φίλα διαδίδουν το μήνυμα. Κάποιο κολλάει φυλλάδια και αυτοκόλλητα ὅ κάποια μπορεί να το έχουν διαφημίσει ως "κουήρ πάρτυ". Κάποιο ηλίθιο το δημοσιεύει στο Facebook. Γίνεται χαμός. Πέρυσι ήταν ωραία, θα μπορούσε όμως να ήταν και καλύτερα ὅ φέτος τα πράγματα θα αγριέψουν.

Μπουμ. Δέκα λεπτά, δεκαοκτώ χιλιάδες δολάρια σε ζημιές, έντεκα συλλήψεις, εξήνταπέντε χιλιάδες δολάρια εγγύηση. Μια εβδομάδα ξέφρενης νομικής υποστήριξης, παρηγοριάς σε τρομοκρατημένους γονείς, ανταλλαγής ευπρεπών ρούχων για το δικαστήριο, άγχους ότι κάθε μπλε σεντάν* είναι γεμάτο απρόσωπους εχθρούς.

Καθόμαστε σ' ένα πάρκο σε στενό κύκλο, με ένα συντονιστό που δεν είναι απ' την πόλη, ελπίζοντας να χαλαρώσει η ένταση. Πολύς θυμός να εκτονώσουμε, κριτικές να κάνουμε, υπερασπίσεις να οργανώσουμε. Ένα θέμα προκύπτει ξανά και ξανά: δεν ήταν συναινετικό. Δεν ξέραμε σε τι μπλέκαμε ὅ δεν είχαμε κανένα τρόπο να επιλέξουμε ή να ξεφύγουμε με ασφάλεια όταν καταλάβαμε ότι δεν ψηφνόμασταν γι' αυτό που γινόταν. Ακόμα κι όσα από εμάς δεν πήγαμε και δεν είχαμε καμία σχέση με αυτό έχουμε να αντιμετωπίσουμε τις συνέπειες ως πόλη. Δεν συναινέσαμε σε αυτό. Τι κάνουμε τώρα;

II. ΜΠΑΧΑΛΕΥΟΝΤΑΣ ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΙΒΛΙΟΥ

Μας έχουν προσκαλέσει να κάνουμε μια παρουσίαση στο αναρχικό φεστιβάλ βιβλίου. Μετά από έναν καταιγισμό ιδεών, συνειδητοποιούμε πως δεν μπορούμε απλά να κάνουμε άλλη μια συζήτηση με πάνελ. Κάθε φορά που δρούμε, θέτουμε ένα προηγούμενο: σκατά λοιπόν σε μία ευγενική παρουσίαση. Τα φώτα χαμηλώνουν και η συμπαρουσιάστριά μου φέρνει μέσα ένα καρότσι γεμάτο προϊόντα. Χύνει κρασί σε ένα ποτήρι καθώς αρχίζει την ομιλία της ὅ συνεχίζει να χύνει όταν φτάνει στο χείλος και αρχίζει να τρέχει στο χέρι της και στο πάτωμα. Ρίχνει το ποτήρι, μετά σηκώνει το μπουκάλι ψηλά και το αφήνει να πέσει με κρότο. Το επαναλαμβάνει αυτό με το ένα μπουκάλι μετά το άλλο, και στη συνέχεια αρχίζει να καταστρέφει τα υπόλοιπα περιεχόμενα του καροτσιού. Αλεύρι γεμίζει τον αέρα, κατακάθεται παντού σαν χιόνι, μετατρέπεται σε κόκκινη πάστα μέσα στο κρασί και τα σπασμένα γυαλιά ὅ κατεστραμμένα έπιπλα, τρόφιμα και υπολογιστές στοιβάζονται σε ένα μπλεγμένο χάος, υγρό απλώνεται στο πάτωμα.

Το κοινό έχει παραλύσει. Σηκώνονται και μας χειροκροτούν δυο φορές. Μας παίρνει μια ώρα να καθαρίσουμε – πάλι καλά που φέραμε καθαριστικά. Η διοργανώτρια με παίρνει στην άκρη και μου λέει: "Αυτό ήταν υπέροχο, αλλά χαίρομαι που δεν ζητήσατε άδεια. Δεν θα μπορούσαμε ποτέ να συναινέσουμε στο να το αφήσουμε να συμβεί".

Είναι παράξενο: όλα είναι χαρούμενα με αυτό που κάναμε, αλλά κανένα δεν θα το είχε επιτρέψει αν είχε την επιλογή. Πώς μπορούμε να δικαιολογήσουμε ότι παρακάμψαμε [τα διοργανωτά]; Το πείραμά μας είναι μια τέλεια απεικόνιση του ρητού "είναι καλύτερα να ζητάς συγχώρεση παρά άδεια" – αλλά δεν είναι αυτό αντίθετο με το πνεύμα της συναινεσης; Κι αν αυτό είναι περίπλοκο, πόσο πιο περίπλοκο είναι όταν λίγα άτομα σαν εμάς ξεκινούν μια πραγματική αναταραχή στην οποία κανένα δεν θα συναινέσει, αλλά για την οποία όλα είναι περήφανα μετά;

*Το ελληνικό XSRA, τύπος αυτοκινήτου που συχνά είναι τα ασφαλίτικα χωρίς διακριτικά.

III. Η ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΜΠΟΤΑ

Θα είμαι το πρώτο που θα παραδεχτεί πως είμαι ένα βιτσιόζικο φρικιό, αλλά ποτέ στη ζωή μου δεν είχα φανταστεί το εαυτό μου να γλείφει μια μπότα. Δεν ήταν μια κρυφή επιθυμία που είχα καταπιέσει· είχα πλήρη επίγνωση των φετιχ με τα πόδια ή τις στολές ή τα δερμάτινα, και τα αντιμετώπιζα με ευγενική αδιαφορία. Η σκέψη αυτή δεν είχε περάσει ποτέ από το μυαλό μου ενώ αυνανιζόμουν, ούτε είχα νιώσει την παρόρμηση όσο έκανα σεξ με κάποιον που φορούσε μπότες. Και από τότε, δεν ξαναμπήκε στο σεξουαλικό μου ρεπερτόριο - ποτέ δεν το αναζήτησα ξανά ούτε καν πραγματικά το σκέφτηκα σοβαρά. Στέκεται μόνο του, ένα μνημείο για ένα συγκεκριμένο χρόνο και τόπο.

Ήταν στην ετήσια κουήρ αντι-Χριστουγεννιάτικη γιορτή που είχε δημιουργήσει η αναρχική παρέα μας. Τη φιλοξενούσαμε στο πανκ σπίτι μας για τέσσερα συνεχόμενα χρόνια και την είχαμε δει να εξελίσσεται από ανταλλαγή μερικών δώρων στο τραπέζι, σε ένα ολάκερο φεστιβάλ με τρελές παραστάσεις, κοστουμία, πινιάτες-μονόκερους, παιχνίδια μπουκάλας και χορό σε μια καρναβαλική ατμόσφαιρα. Εκείνο το βράδυ ήμασταν όλα μεθυσμένα, όχι από το αλκοόλ αλλά από το παράξενο φάσμα των δυνατοτήτων που έμοιαζαν να έχουν ανοίξει, σαν να είχαμε την άδεια να σπάσουμε όλους τους κανόνες που κυβερνούν τα παιχνιδιάρικα εξεγερτικά-μπρομάντζα* μας και την υπεύθυνη πολυσυντροφικότητα.

Καθώς η μουσική βαρούσε δυνατά, μια παρέα στην κουζίνα περιτριγύριζε ένα κέικ. Μετά άρχισε να το ταιίζει το ένα στο άλλο, να το αλείφει το ένα πάνω στο άλλο και να φασώνονται. Κατευθύνθηκα προς τα εκεί και σύντομα ρουφούσα γλάσο από το λαιμό ενός γείτονα, ενώ το πρώην σύντροφό μου τριβόταν πάνω μου από πίσω. Γρήγορα βρέθηκα ανάσκελα στο πάτωμα της κουζίνας, ζαλισμένο με ενθουσιασμό και έξαψη, φιλώντας κάποιον ενώ κάποιον άλλο μου τραβούσε τα μαλλιά. Και τότε το είδα: τη μαύρη δερμάτινη μπότα του, φυτεμένη στο στήθος μου, με ένα καυτό βλέμμα πίσω από γυαλιά με μαύρο σκελετό καρφωμένο πάνω μου από ψηλά. Στριφογύριζα με πυρετώδη απόλαυση όσο η μπότα τριβόταν πάνω στο κόκαλο της κλείδας μου, και τότε σαν κεραυνός από την κόλαση, με χτύπησε: Πρέπει να γλείψω αυτή τη μπότα. Δεν θα μπορούσε να υπάρχει τίποτα πιο καυτό, πιο κατάλληλο, πιο επιθυμητό, πιο λογικό απ' το να γλείψω αυτή την μπότα στο στήθος μου αυτή τη στιγμή με όλα αυτά τα άτομα να με κοιτάνε.

Και το έκανα. Δοκιμάζοντας αυτή τη γλυκιά δερμάτινη γεύση στη βίγκαν γλώσσα μου, βλέποντας το διεστραμμένο φως στα μάτια του φίλου μου καθώς πίεζε το πόδι του προς τα κάτω, ένιωσα ένα παραληρηματικό κύμα βρώμικης επιθυμίας και ικανοποίησης, ανόμοιο με οτιδήποτε άλλο μπορούσα να θυμηθώ.

*από το “μπρο” και το “ρομάτζο”,
αντίστοιχο του αγγλικού “bromance”.

Ε λοιπόν: είμαστε αναρχικά. Δηλαδή, είμαστε μια μικρή, απομονωμένη μειοψηφία εξτρεμιστών. Πιστεύουμε με ζήλο, και δικαιολογημένα, ότι οι πολιτικοί μας στόχοι -συμπεριλαμβανομένης της καταστροφής του καπιταλισμού, του κράτους και της ιεραρχίας- δεν μπορούν να επιτευχθούν χωρίς στρατηγικές και τακτικές που είναι δυσάρεστες για την πλειοψηφία των συμπολιτών μας. Ταυτόχρονα, δεν ερχόμαστε ως πρωτοπορία ` απορρίπτουμε την ιδέα ότι "καθοδηγούμε" τα άλλα ή ότι τους επιβάλλουμε τη θέλησή μας. Είμαστε αντι-εξουσιαστά τόσο στους κόσμους που επιθυμούμε να δημιουργήσουμε όσο και στα μέσα με τα οποία αγωνιζόμαστε προς αυτούς. Πώς περιηγούμαστε σε αυτή την αντίφαση;

Επίσης: είμαστε σεξουαλικά πλάσματα. Θέλουμε να αγαπάμε και να μας αγαπάνε, να ρουφάμε και να πιδιόμαστε και να φιλάμε και να χαϊδεύουμε, να υποβάλλουμε τα εαυτά μας και τα άλλα σε όλων των ειδών φρικτές και υπέροχες επιθυμίες και εμπειρίες. Θέλουμε να κάνουμε αυτά τα πράγματα, και θέλουμε να τα κάνουμε με τρόπους που ενδυναμώνουν αντί να μειώνουν, που σέβονται την αξιοπρέπεια και την αυτονομία των εραστών μας, διασφαλίζοντας το ίδιο και για τα εαυτά μας. Ωστόσο, είμαστε βυθισμένα σε μια κουλτούρα βιασμού που αποθαρρύνει την επικοινωνιακή σεξουαλικότητα και προσφέρει ελάχιστα εργαλεία για να σχετιστούμε με τρόπους αμοιβαίου σεβασμού. Πώς το ξεπερνάμε αυτό;

Έχουμε αναπτύξει μια συνήθεια προτεραιοποίησης της συναίνεσης ως προσωρινής απάντησης σε αυτά τα διακριτά αλλά αλληλοεπικαλυπτόμενα ερωτήματα. Επιδιώκουμε να σεβόμαστε την αυτονομία των άλλων μη υποβάλλοντάς τα σε ενέργειες που παραβιάζουν τη συναίνεσή τους - δηλαδή, μένοντας εντός των ορίων των επιθυμιών των άλλων, όπως αυτά τις καθορίζουν και τις αρθρώνουν. Απορρίπτουμε τον εξαναγκασμό οποιασδήποτε μορφής, είτε σωματικό, λεκτικό, οικονομικό, είτε άλλο, και διεκδικούμε την αυτοδιάθεσή μας να συμμετέχουμε ή να απέχουμε από οτιδήποτε επιλέγουμε.

Ωστόσο εκτός του σεξουαλικού πεδίου, η συζήτηση για τη συναίνεση δεν προσφέρει πάντα ένα επαρκές πλαίσιο για την αξιολόγηση των τακτικών και της στρατηγικής της άμεσης δράσης. Το αν μια δράση είναι συναινετική μπορεί να μην αρκεί για να δείξει αν είναι αποτελεσματική ή αν αξίζει. Γνωρίζοντας ότι οι περισσότεροι άνθρωποι αντιτίθενται σε ορισμένες από τις τακτικές μας, δεν σχεδιάζουμε τις δράσεις μας με βάση τη συναίνεση, αλλά ούτε και φιλοδοξούμε να γίνουμε εμπροσθοφυλακή. Επιπλέον, δεδομένου ότι μπορούμε να επιθυμούμε μόνο στη βάση όσων γνωρίζουμε, μοιάζει πιθανό ότι η απελευθέρωση δεν θα έρθει απλώς με την εκπλήρωση των επιθυμιών που έχουμε τώρα αν δεν αλλάξουμε τις συνθήκες που τις παρήγαγαν. Πώς αλλιώς λοιπόν θα μπορούσαμε να αντιληφθούμε το εγχείρημά μας ως αναρχικά, αν όχι μέσα από τον φακό της συναίνεσης;

Κατά κάποιον τρόπο, αυτό το κείμενο είναι ο χειρότερος εφιάλτης μας. Μια προσεκτική εξέταση των δραστηριοτήτων μας αποκαλύπτει ότι στο σχεδιασμό μας για να υποκινήσουμε την εξέγερση, φαίνεται να λειτουργούμε σύμφωνα με μια λογική *αποπλάνησης* αντί για συναίνεσης.

ΕΙΝΑΙ Η ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ ΑΡΚΕΤΗ;

Εκ πρώτης όψεως, η ιδέα να βασίσουμε την πολιτική μας πρακτική σε μια θεωρία της συναίνεσης βγάζει ενστικτωδώς νόημα. Ποια είναι η κριτική μας στο κράτος; Είναι ένα σώμα που ασκεί εξουσία πάνω μας, ακόμη και σε σημείο ζωής και θανάτου, κι όμως ποτέ κανένα δεν μας ρώτησε αν θέλουμε να μας κυβερνούν.

Οι εκλογές δεν φτάνουν καν σε σημείο να μας προσφέρουν τις ουσιαστικές εναλλακτικές λύσεις που θα απαιτούσε η πραγματική συναίνεση - όπως έχουμε ξαναπεί, οι επιθυμίες μας δεν θα εμφανιστούν ποτέ σε ψηφοδέλτια. Μια βασική αρχή της αναρχίας είναι η εθελοντική συσχέτιση - η δυνατότητα να σχηματίζουμε όποιες ομάδες και συλλογικότητες θέλουμε χωρίς να είμαστε υποχρεωμένα να συμμετέχουμε σε οποιαδήποτε. Δεν είχαμε ποτέ την ευκαιρία να πούμε όχι στον καπιταλισμό, στην κυβέρνηση, στην αστυνομία, σε όλα τα συστήματα ιεραρχίας που επιβάλλουν την κυριαρχία τους - άρα σαφώς αυτά δεν μπορούν να είναι συναινετικά με κανένα ουσιαστικό τρόπο. Καθώς απαλλασσόμαστε από τα καταναγκαστικά συστήματα που κυριαρχούν τις ζωές μας, μπορούμε να ανασυγκροτήσουμε νέες κοινωνικές σχέσεις βασισμένες στη συναίνεση: έναν κόσμο στον οποίο κανένα δεν ελέγχει κανένα άλλο, στον οποίο μπορούμε να καθορίσουμε τα ίδια τις τύχες μας.

Βγάζει νόημα... έτσι δεν είναι; Σίγουρα αυτός ο λόγος περί συναίνεσης προσφέρει έναν συναρπαστικό τρόπο να φανταζόμαστε τον κόσμο στον οποίο θέλουμε να ζήσουμε. Αλλά πώς χρησιμεύει ως στρατηγική για την αποσυναρμολόγηση του τωρινού;

Είναι δύσκολο να φανταστούμε μια πολιτική πρακτική που σέβεται αυστηρά τη συναίνεση όλων των ατόμων ενώ ταυτόχρονα καταστρέφει τον ιστό της ιεραρχικής μας κοινωνίας. Ωστόσο αν δεν διαλύσουμε τους εξουσιαστικούς μηχανισμούς του κράτους και του κεφαλαίου, δεν θα φτάσουμε ποτέ σε μια κοινωνία όπου ένα πλαίσιο βασισμένο στη συναίνεση θα μπορούσε να είναι όντως δυνατό.

Η εξουσία και η συναίνεση είναι καθοριστικά συνυφασμένες. [...]

Όταν το κράτος μονοπωλεί τη χρήση βίας και η οικονομία ελέγχει την πρόσβαση στα ίδια τα μέσα επιβιώσής μας, δεν μπορούμε να επιλέξουμε ουσιαστικά. Ονομάζουμε τα όρια που περικλείουν την ικανότητά μας να συναινέσουμε κάτω από αυτές τις συνθήκες *συναινετική πραγματικότητα*.

Η συναινετική πραγματικότητα είναι το εύρος της δυνατής σκέψης και δράσης μέσα σε ένα σύστημα σχέσεων εξουσίας. Επιβάλλεται, όχι μόνο μέσω των παραδοσιακών θεσμών ελέγχου -όπως τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, η θρησκεία και η κοινωνικοποίηση- αλλά και μέσω των αναρίθμητων ανεπαίσθητων νορμών που εκδηλώνονται στην κοινή λογική, στον δημόσιο διάλογο και στην καθημερινή ζωή. Δεν είναι απλώς το άθροισμα όλων των επιθυμιών μας, συγχωνευμένων σε έναν μεγάλο συμβιβασμό που επιτρέπει σε όλα μας να τα βρίσκουμε μεταξύ μας, όπως το παρουσιάζει η δημοκρατική μυθολογία. Η συναινετική πραγματικότητα συνιστά τη συντονισμένη προσπάθεια της κυρίαρχης τάξης να διατηρήσει όσο το δυνατόν πιο αποτελεσματικά την κυριαρχία της και την εκμετάλλευσή μας. Η καπιταλιστική δημοκρατία διασφαλίζει αυτή την αποτελεσματικότητα: είναι το σύστημα που αυτή τη στιγμή παρέχει στο μεγαλύτερο αριθμό ανθρώπων το κίνητρο για να συμμετέχουν στην ίδια τους την εκμετάλλευση. Προσφέρει μια σειρά από ανούσιες επιλογές ώστε να αποκρύψει μια βαθιά έλλειψη αυτοδιάθεσης των ζώων μας. Ο άσος στο μανίκι της καπιταλιστικής δημοκρατίας είναι η ιδέα πως η συναίνεση του καθενός γίνεται σεβαστή στο πλαίσιο μιας αγοράς ιδεών μέσα στην οποία οι επιθυμίες μπορούν ελεύθερα να εκφραστούν και να επηρεαστούν. [...]

Ο λόγος για την ελευθερία της έκφρασης προσφέρει στο καθένα μας την δικιά του κασετίνα με χρωματιστές κιμωλίες για να διακοσμήσει τους τσιμεντόλιθους γύρω από τα πόδια του, κι αυτό το ονομάζει ελευθερία. Το αν μπορούμε να φύγουμε δεν υπάρχει καν στην εικόνα. [...]

Ας ονομάσουμε *φιλελεύθερη συναίνεση* αυτό: την αντίληψη ότι πρέπει ως τακτική να ακολουθούμε τον πιο συντηρητικό κοινό παρονομαστή, αλλιώς θα παραβιάσουμε τη συναίνεση των άλλων. Όλα πρέπει να ανεχτούμε αυτό το σύστημα, έτσι λέει η λογική, είτε το επιλέξαμε είτε όχι, επειδή οποιαδήποτε παρέκκλιση θα μας έθετε όλα σε κίνδυνο. Αυτό ξεπερνά μια κριτική της αντιπροσώπευσης -δεν πρέπει να εκτελείς μια ενέργεια εκ μέρους μου χωρίς τη συναίνεσή μου- και φτάνει σε μια κριτική της αυτονομίας, αφού κυριολεκτικά κάθε ενέργεια που προϋποθέτει συσχετισμό με άλλα υπόκειται στα όρια που υπαγορεύει η συναινετική πραγματικότητα.

Η μη-βία είναι η μόνη ιδεολογία που μπορεί να προστατεύσει πλήρως τη συναινετική πραγματικότητα από τον ανταγωνισμό όλων όσων θα την άλλαζαν. Καταδικάζοντας προληπτικά οτιδήποτε ξεπερνά τις παραμέτρους του “πολιτισμένου δημόσιου διαλόγου”, η μη-βία εξασφαλίζει ότι κάθε αντίσταση θα ενισχύσει στην τελική τον υποκείμενο σκελετό της εξουσίας. Η συνενοχή των φιλελεύθερων σε βίαια συστήματα ελέγχου μπορεί να είναι “μη-βίαιη” σύμφωνα με αυτή τη λογική, επειδή αποδέχονται τα όρια της νομιμότητας που επιβάλλει η συναινετική πραγματικότητα. [Ακόμα και] τα κεκτημένα κάθε “μη-βίαιου” κινήματος και επανάστασης που επικαλείται [ο κάθε ειρηνιστής] στηρίχθηκαν στη βάση σαφούς ή απειλούμενης κρατικής βίας. [...] Αποδοκιμάζουμε τη φιλελεύθερη απροθυμία αναγνώρισης ότι το κράτος είναι θεμελιωδώς και όχι συγκυριακά βίαιο, κι ότι η βία αυτή είναι τόσο άφρογα συνυφασμένη με τη συναινετική πραγματικότητα που απλά δεν γίνεται αντιληπτή.

Δεν θα μπορούσαμε να εγκαταλείψουμε αυτόν τον κόσμο μέσω της συναίνεσης.

Μία από τις συνέπειες αυτής της ανάλυσης είναι ότι πρέπει να αναγνωρίσουμε αποφασιστικά τη σύγκρουση ως πραγματικότητα. Το όραμα που προτάσσουμε δεν αποσκοπεί μόνο στη δημιουργία ενός κόσμου όπου όλα είναι συναινετικά. Προσπαθούμε να προτεραιοποιούμε το ένα τη συναίνεση του άλλου όσο το δυνατόν περισσότερο, αναγνωρίζοντας παράλληλα ότι μερικές φορές βρισκόμαστε πραγματικά σε σύγκρουση, και πρέπει να αναγνωρίζουμε τις συγκρούσεις αντί να τις κρύβουμε κάτω από το χαλί μιας επιβεβλημένης ομοφωνίας. Το ιδανικό μας δεν είναι ένας κόσμος χωρίς σύγκρουση, αλλά ένας κόσμος στον οποίο οι συγκρούσεις δεν θα παράγουν ιεραρχίες και καταπίεση. Οραματιζόμαστε ομαδοποιήσεις που θα μπορούν να συναντιούνται και να διαλύονται ανάλογα με τις επιθυμίες μας ` σε αντίθεση με το κράτος, αυτές δεν θα απαιτούν επιβεβλημένη ομοφωνία. [...]

Στην πραγματικότητα, η βάση μας για την καταπολέμηση του καπιταλισμού και της ιεραρχίας πηγαινει πολύ πέρα από τον ισχυρισμό ότι αυτά τα συστήματα λειτουργούν χωρίς τη συναίνεσή μας. Τελικά, αγωνιζόμαστε για νέους κόσμους από επιθυμία, και για να ξεπεράσουμε τους περιορισμούς του πολιτικού λόγου περί συναίνεσης πρέπει να εξετάσουμε πιο προσεκτικά τι είναι η επιθυμία.

Τι είναι η επιθυμία; Ας αντιληφθούμε τις επιθυμίες όχι ως εσωτερικές προδιαθέσεις που αναδύονται μέσα από τα άτομα, αλλά ως αυτόνομες δυνάμεις που τα διαπερνούν. Τα άτομα δεν επιθυμούν πράγματα · ολόκληρες κοινωνίες παράγουν και κυκλοφορούν επιθυμίες, ακόμη και αν αυτές οι επιθυμίες παραμένουν καταχωνιασμένες στους περισσότερους ανθρώπους. Η θεμελιώδης μονάδα της ανάλυσής μας δεν είναι το μεμονωμένο ανθρώπινο ον, αλλά η επιθυμία, με τα άνθρωπα ως το μέσο.

Πώς μπορούμε να αντιληφθούμε την επιθυμία και την εαυτότητα όπως αυτές σχετίζονται με τη συναίνεση και την πολιτική δράση; Ο υφιστάμενος λόγος περί συναίνεσης προϋποθέτει στατικές έννοιες του εαυτού και της επιθυμίας. Προϋποθέτει ότι η επιθυμία είναι μονολιθική, αποτελούμενη από μία και μόνο ώθηση και όχι από πολλαπλές έλξεις σε διαφορετικές κατευθύνσεις. [...]

Στην πραγματικότητα, οι επιθυμίες που βιώνουμε δεν είναι σταθερές ή ενιαίες. Μεταβάλλονται διαρκώς με βάση τις εμπειρίες και τα συμφραζόμενά μας. Είναι πολλαπλές, αντιφατικές και αποκλίνουσες [...]

Η φύση της επιθυμίας είναι σύνθετη και φυγόκεντρη, σε αντίθεση με την απλουστευτική και κεντρομόλο φύση των συμφερόντων [...] Αυτό είναι ένα έξυπνο τέχνασμα: καθώς τα συμφέροντα φαίνονται να είναι μια αντικειμενική και όχι υποκειμενική υπόθεση, είναι ευκολότερο για μια εξωτερική διαχειριστική τάξη να φτάσει να τα ορίσει και να τα εκπροσωπήσει. Τα συμφέροντα μπορούν να διαμορφωθούν ως μοναδικά, συνεκτικά και ενοποιητικά, ενώ οι επιθυμίες είναι πολλαπλές, ασαφείς και αντιφατικές. Οι ταυτοτικές ομάδες μοιράζονται συμφέροντα · τα φίλα και τα εραστά μοιράζονται επιθυμίες. Τα συμφέροντα αποτελούνται από μαζεμένες αβεστοποιημένες επιθυμίες που τυποποιούνται για να βγάλουν νόημα μέσα στη συναινετική πραγματικότητα.

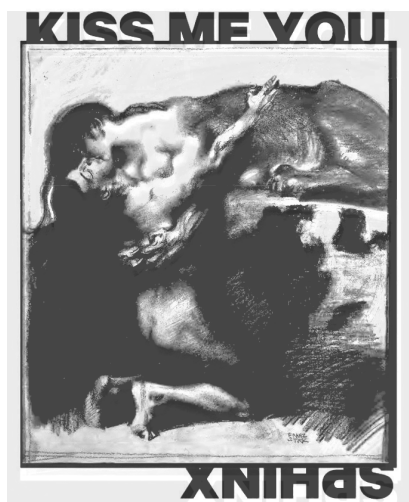
Η επιθυμία όχι μόνο είναι πολύ πιο σύνθετη και ασταθής από όσο επιτρέπουν οι λόγοι μας, αλλά διαμορφώνεται κι από τις συνθήκες της μιζέριας και της εκμετάλλευσής μας. Ακόμη και εν μέσω αντιφάσεων και χάους, το εύρος αυτού που είναι δυνατό να επιθυμούμε σπάνια ξεφεύγει από τα όρια της συναινετικής πραγματικότητας. [...]

Το έργο του επαναστάτη δεν είναι το έργο του συμμάχου. Δεν είμαστε εδώ για να πραγματοποιήσουμε τα όνειρα του προλεταριάτου. Το προλεταριάτο παράγεται από τον καπιταλισμό, τον οποίο θέλουμε να καταστρέψουμε. Το έργο της επαναστάτριας είναι να μετατοπίσει τη συλλογική αίσθηση του δυνατού, έτσι ώστε να μετατοπιστούν με τη σειρά τους οι επιθυμίες μας και οι πραγματικότητες που αυτές μας ωθούν να δημιουργήσουμε. Είμαστε εδώ για να μετασχηματίσουμε την πραγματικότητα πέρα από εκεί που μπορούν να μας οδηγήσουν οι αντιλήψεις μας περί συναίνεσης. Χρειαζόμαστε ένα διαφορετικό πλαίσιο για να φανταστούμε τις αλλαγές που μπορούν να ανοίξουν μονοπάτια έξω από τη συναινετική πραγματικότητα. [...] Αυτό το πλαίσιο είναι η αποπλάνηση.

ΑΠΟΠΛΑΝΗΣΗ

Τι είναι η αποπλάνηση; Είναι μια μάλλον δύσπεπτη έννοια, που φέρνει στο μυαλό χειριστικές προσπάθειες κάποιου να παρακινήσει κάποιο άλλο να αφεθεί για να το χρησιμοποιήσει για δικούς του σκοπούς. Σε ένα σεξουαλικό πλαίσιο, μπορεί να υποδηλώνει είτε μια ρομαντική, χαρισματική, πειστική χρήση γοητείας για να προτείνει μια σεξουαλική συνάντηση, είτε έναν τρόπο να ξεγελάσει κάποιο ένα άλλο ώστε να υποκύψει στο φλερτ του. Οι συνειρμοί είναι ανησυχητικοί, αλλά ο βασικότερος παράγοντας είναι το υπονοούμενο ότι το αποπλανητό δημιουργεί μια επιθυμία, αντί απλώς να την ξετρυπώνει. Αυτή είναι η έννοια που βρίσκουμε πιο ενδιαφέρουσα εξετάζοντας τα προβλήματα της επιθυμίας και της συναινετικής πραγματικότητας σε πολιτικό επίπεδο.

Όταν αποπλανούμε, παρουσιάζουμε σε κάποιον που φαινομενικά δεν θέλει κάτι, μια νέα κατάσταση στην οποία μπορεί τελικά να το θέλει. Ενώ η συναίνεση επικεντρώνεται στο να δοθεί το "πράσινο φως" σε μια εξωτερική πράξη - "Είναι οκ αυτό;" - η αποπλάνηση επικεντρώνεται εσωτερικά, στην επιθυμία: "Θα μπορούσες να το θέλεις αυτό;" **Οι αποπλανητικές πρακτικές μας δεν αποσκοπούν στο να ωθήσουν τα άλλα να κάνουν πράγματα που δεν θέλουν να κάνουν, αλλά στο να τα ωθήσουν να θέλουν να τα κάνουν, με την πιο ουσιαστική έννοια: να θέλουν να αναλάβουν όλους τους κινδύνους και τις απολαύσεις που αυτά συνεπάγονται.**

Και πάλι, δεν πιστεύουμε ότι μπορούμε να πείσουμε τους πάντες να συναινέσουν στην αναρχική επανάσταση ` όχι μόνο η τράπουλα είναι στημένη εναντίον μας, αλλά και ο ντίλερ, το τραπέζι και ολόκληρο το παιχνίδι. Δεν χάβουμε την ιδέα ότι οι στόχοι μας είναι αυτό που όλα "πραγματικά" θέλουν, ούτε υποθέτουμε ότι όλα θα υιοθετούσαν τις απόψεις μας αν είχαν πρόσβαση στις σωστές πληροφορίες. Δεν ισχυριζόμαστε ότι εκπροσωπούμε κανένα πέρα από τα εαυτά μας, ούτε ότι εκπροσωπούμε κάποια σιωπηλή πλειοψηφία ` με αυτή την έννοια, η αναρχική επανάσταση δεν είναι ένα δημοκρατικό εγχείρημα. Ούτε, απελπισμένα με όλα αυτά, αποφασίζουμε ότι για να είμαστε πιστά στις αρχές μας πρέπει να εγκαταλείψουμε εντελώς την αναρχική επανάσταση και να αποσυρθούμε στην απομόνωση ανάμεσα στα λίγα συντρόφια με τα οποία μπορούμε να εδραιώσουμε ουσιαστική ομοφωνία. Δεν πιστεύουμε ότι είναι μάταιο να αντισταθούμε στον ασφυκτικό κλοιό της συναινετικής πραγματικότητας. Θέλουμε μια διαφορετική πορεία προς τα εμπρός, που δεν προϋποθέτει μια σταθερή επιθυμία, που δεν βασίζεται στη φιλελεύθερη συναίνεση.

Ούτε επιθυμούμε να επιβάλουμε τη θέλησή μας στους άλλους με τη βία, ούτε να αγνοήσουμε τις επιθυμίες τους. Αντίθετα, θέλουμε να εκτελέσουμε ένα είδος σκοτεινής μαγείας, μια αλχημική πράξη. **Θέλουμε να προκαλέσουμε επιθυμίες, όχι απλώς να τις εκπληρώσουμε.** [...]

Σε αυτό το πνεύμα, το βασικό μας πλεονέκτημα ως αναρχικά δεν έγκειται στη συνοχή και τη λογική της ιδεολογίας μας, αλλά στις παθιασμένες δράσεις που αναλαμβάνουμε και στις ακυβέρνητες ζωές που ζούμε. Ας μην προσπαθήσουμε να προσηλυτίσουμε τους ανθρώπους στον αναρχισμό ` ας ξεκινήσουμε, με άτακτη ευθυμία, να μολύνουμε τα πάντα γύρω μας. Ας δημιουργήσουμε καταστάσεις στις οποίες η αναρχία είναι δυνατή -ακόμη και πιθανή- ακόμη και επιθυμητή για εκείνα που μπορεί να μην αισθάνονται καμία έλξη προς αυτή σήμερα. Φυσικά, αυτό αποτελεί παραβίαση της φιλελεύθερης συναίνεσης: του δικαιώματος να αφεθεί κανείς μόνος στις επιθυμίες του όπως αυτές έχουν παραχθεί από την κυριαρχία του κράτους και του κεφαλαίου. Πώς μπορούμε να εγκαταλείψουμε τα φίλα και τα γείτόνά μας στη μετριότητα της συναινετικής πραγματικότητας; Πώς μπορούμε να κοιμηθούμε τη νύχτα, γνωρίζοντας ότι στα κεφάλια τους αντηχούν τα ζοφερά όνειρα του κεφαλαίου;

ΜΕΤΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ, ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΚΑΙ ΜΟΛΥΝΣΗ

Πώς έγινες αναρχικό; Ξεπρόβαλλες από τη μήτρα με μια μαύρη κουκούλα; "Πάντα ήξερες" ότι θα λαχταρούσες ταραχές, μπαγιάτικα κουλούρια και ζαβολιές με το φωτοτυπικό της δουλειάς ή της σχολής; Αν ναι, συγχαρητήρια, αλλά φαίνεται ότι τα περισσότερα από εμάς είχαμε κάποιου είδους εμπειρία που μας έδωσε μια νέα αίσθηση δυνατότητας. [...]

Πώς λειτουργεί η αποπλάνηση; Υποθέτουμε ότι η αποπλάνηση εκτυλίσσεται μέσω τριών διαδικασιών: του *μετασχηματισμού*, της *πρόσκλησης* και της *μολυσματικής μετάδοσης*. *Μετασχηματίζουμε* τις συνθήκες, *προσκαλούμε* τα άλλα να συμμετάσχουν σε αυτές τις νέες καταστάσεις και [τα] *μολύνουμε* με περιέργεια, μια ακόρεστη επιθυμία για ελευθερία, και τα μέσα για να πειραματιστούν προς αυτήν.

Επιδιώκουμε τον **μετασχηματισμό**, γιατί αν η επιθυμία μας βασίζεται σε όσα γνωρίζουμε, για να προκαλέσουμε νέες επιθυμίες που ξεπερνούν τα όρια της τρέχουσας πραγματικότητας, πρέπει να αλλάξουμε τις συνθήκες μέσα στις οποίες ζούμε. Μερικές φορές αυτό μπορεί να είναι τόσο απλό όσο το να κάνουμε πράγματα στο δρόμο χωρίς άδειες, ή να χρησιμοποιούμε ένα πάρκο ή κτίριο για έναν εντελώς νέο σκοπό. Η ανυπακοή είναι κρίσιμη για τον μετασχηματισμό· τίποτα δεν δημιουργεί μια αίσθηση δυνατότητας όπως η κυριολεκτική παραβίαση των κανόνων. Όμως η συμπεριφορά μας περιορίζεται από πολλά περισσότερα από τους νόμους περί κυκλοφορίας και τους χωρικούς κανόνες· οι κοινωνικές νόρμες, οι έμφυλοι ρόλοι και αναρίθμητα άλλα συστήματα πλάθουν τον τρόπο που δρούμε, και καθετί που μας περιορίζει δημιουργεί νέο έδαφος για μετασχηματισμό. Το κλειδί έγκειται στην αμφισβήτηση όσων θεωρούνται δεδομένα με τρόπο που ανοίγει δυνατότητες να ενεργήσουμε διαφορετικά και να φανταστούμε πώς ο κόσμος θα ήταν διαφορετικός αν αυτοί οι κανόνες και τα όρια δεν ήταν πλέον σταθερά.

Η **πρόσκληση** δεν απαιτεί ούτε πειθώ μέσω ορθού λόγου ούτε επιβολή με τη βία. **Εδώ διατηρούμε το πνεύμα του λόγου περί συναίνεσης, στη βάση του σεβασμού στις επιθυμίες των άλλων και της αντίθεσης στον εξαναγκασμό.** Πασχίζουμε για έναν κόσμο βασισμένο στην εθελούσια συσχέτιση, στον οποίο η συμμετοχή θα στηρίζεται στη δικιά μας ελεύθερη επιλογή και όχι στη βία ή τη χειραγώγηση, και επομένως στοχεύουμε στην προεικόνιση εκείνου του κόσμου μέσω μεθόδων δημιουργικής αντίστασης.

Φυσικά, δεν μπορούμε κυριολεκτικά να καλέσουμε τα άλλα να συμμετάσχουν σε πολλές δράσεις εκ των προτέρων, είτε επειδή πρέπει να οργανωθούν μυστικά είτε επειδή ειλικρινά δεν ξέρουμε τι θα συμβεί. Μπορούμε όμως να διαμορφώσουμε τις δράσεις μας ώστε να μεγιστοποιήσουμε τη δυνατότητα αυτενέργειας των πιθανών συμμετεχόντων.

Η αποπλάνηση δίνει στο καλεσμένο το ρόλο του πρωταγωνιστού, αυτού που η δράση του μετράει -σε αντίθεση με το λόγο περί συναίνεσης, που απλώς αποσκοπεί στην άδεια. Το όλο θέμα είναι τα άτομα να ανακαλύψουν νέες επιθυμίες, να θέλουν να κάνουν κάτι που δεν ήθελαν πριν ` πρέπει να είναι τα ίδια που θα "πάρουν το τιμόνι" για να γίνει αυτό δυνατό. **Με αυτή την έννοια, η αναρχική αποπλάνηση σημαίνει το αντίθετο από την παραδοσιακή αρνητική χροιά της προσπάθειας να πάρεις κάτι παρά τη θέλησή κάποιου ή εις βάρος του.**

Τέλος, φιλοδοξούμε να προσκαλέσουμε σε πρακτικές που θα αποδειχθούν μεταδοτικές: ιδέες που αυτο-αναπαράγονται, μοντέλα που μπορούν να εφαρμοστούν σε πλήθος περιστάσεων, συμπεριφορές που θα αποδειχθούν μολυσματικές. Η **μολυσματικότητα** εξασφαλίζει ότι η αντίσταση δεν περιορίζεται σε ακτιβιστές, στα μέλη μίας σκηνής ή σε οποιαδήποτε άλλη συγκεκριμένη ομάδα. Μόνο όταν η εξέγερση εξαπλωθεί τόσο ευρέως που δεν θα μπορεί πλέον να περιοριστεί σε μια συγκεκριμένη δημογραφική ομάδα, η αναρχία θα κινηθεί μόνιμα πέρα από τα αναρχικά. Πετυχαίνουμε όταν τα άλλα βγαίνουν από τους χώρους που δημιουργούμε νιώθοντας πιο δυνατά. Κερδίζουμε όταν τα ρήγματα δυνατότητας που ανοίγουμε αδυνατούν να κλείσουν. [...]

Ας μην ξεχνάμε τη σημασία του να αποπλανούμε τα εαυτά μας με τις πράξεις μας. Είναι τρομακτικά εύκολο η αναρχική δραστηριότητα να οστεοποιηθεί σε μουντές, επαναλαμβανόμενες ρουτίνες. Δράσεις που δεν προκύπτουν από τις δικές μας επιθυμίες είναι απίθανο να αποπλάνησουν εμάς ή οποιοδήποτε άλλο. [...] Αλλά σφυρηλατούμε τις βαθύτερες σχέσεις αγώνα βιώνοντας συλλογικά το νέο, το συναρπαστικό, το τρομακτικό. Το να ζούμε ζωές που ωθούν στα απώτατα όρια του εφικτού, δεν είναι απλώς όμορφο αλλά και στρατηγικό.

Το διακύβευμα είναι σημαντικό. Από τους λόγους περί συναίνεσης, κρατάμε την προτεραιοποίηση της φροντίδας των άλλων και της προσοχής στις ανάγκες τους. Δεν πρέπει ποτέ να αγνοούμε την ευημερία όσων προσκαλούμε σε ζώνες μετασχηματισμού ` όμως ούτε μπορούμε να παίξουμε εκ του ασφαλούς και να αφήσουμε τη συναινετική πραγματικότητα να υπαγορεύει το εύρος των πιθανών ονείρων και ενεργειών μας. Δεν μπορούμε να υποσχεθούμε ασφάλεια, αλλά μπαίνουμε μαζί στον κίνδυνο του αγνώστου, στις απολαύσεις και στα ρίσκα του.

diathematiki@riseup.net

diathematiki.blacklogs.org

**SHARE
IN THE
PLEASURES
AND
DANGERS
OF THE
UNKNOWN**

*This is
the anarchist
project:*

**FIGHT
FEAR WITH
& TERROR,
LET THE
WORLD
Burn**